

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Et huslejestop og andre generelle foranstaltninger kan ikke alene sikre de dårligst stillede på boligmarkedet. Derfor er det påtrængende nødvendigt, at den individuelle boligstøtte forbedres.

Ifølge en undersøgelse på basis af 1976-tal (se Hans Skifter Andersen og Jens Bonke, Boligsektorens fordelingsmæssige virkninger, II: Subsidier og kapitalgevinster, Lavindkomstkommisionens sekretariat og Statens byggeforskningsinstitut 1980) kan det konstateres, at selv om der ydes boligsikring til nedbringelse af boligudgifterne, er det alligevel hos boligsikringshusstandene, at boligudgifterne udgør den største belastning af økonomien. Boligsikringshusstande med bruttoindkomster på under 50.000 kr. i 1976 betalte således 25 pct. af bruttoindkomsten i boligudgift, mens befolkningen i gennemsnit betalte 11 pct. af bruttoindkomsten til boligforbruget.

Boligsikringshusstandene er altså de husstande, som – på trods af boligsikringen – betaler den største del af deres indkomst i husleje, og det er naturligvis dem, der dårligst har råd.

Disse forhold har ikke bedret sig siden 1976, f.eks. er de ikke-boligsikringsberettigede varmeudgifter steget voldsomt med det resultat, at de dårligst stillede lejerers bruttoboligudgift (inkl. varme og el) er steget hurtigere end boligsikringen. Samtidig er netop boligsikringshusstandene en af de befolkningsgrupper, som hårdest rammes af indkomst- og nedskæringspolitikken i almindelighed.

Som et første skridt til forbedring af boligsikringen foreslår venstresocialisterne følgende:

For at råde bod på den ovennævnte stigning i varmeudgifterne indregnes varme og el fremover i beregningsgrundlaget for boligsikringen. Dette forslag er blevet kritiseret af bl.a. socialistisk folkeparti, fordi det skulle medvirke til at gøre beboerne mindre »energibevidste« – altså mindre villige til at spare på varmen. Men denne kritik er der næppe hold i. For det første vil boligsikringen jo ikke komme til at dække hele varmeudgiften, for det andet er varmeudgiften i de sidste 10 år steget

så meget, at det har ramt de dårligst stillede beboere meget hårdt. Også de dårligst stillede skal jo have varme og kan ikke henvises til at lukke for radiatoren.

Desuden foreslås maksimumsgrænserne for boligsikringen hævet. Dette er dels nødvendigt, for at det skal have nogen mening at indregne varmeudgifterne. Men derudover er det påkrævet, fordi en del lejere i byggerier med særlig høje huslejer er blevet ramt af maksimumsgrænserne, og det er jo netop disse lejere, som i særlig grad har brug for øget boligsikring for at kunne opretholde et rimeligt boligforbrug. En forøgelse af maksimumsgrænserne kan derfor også være med til at gøre det muligt for børnefamilierne at bebo de lidt større familieejligheder i det nyere almennyttige byggeri. De større lejligheder i det nyere almennyttige byggeri er netop ramt af udlejningsvanskeligheder flere steder, fordi børnefamilierne ikke har råd til at bo i dem.

Det foreslås endvidere, at den såkaldte genhusningsboligsikring ikke aftrappes i et tempo, der driver beboerne fra hus og hjem. Derfor stilles forslag om, at genhusningsboligsikringen maksimalt aftrappes med 10 pct. om året, og at aftrappingen ikke sker i hurtigere tempo end lønudviklingen.

Endelig foreslås det, at det »pristalsfusks«, som den borgerlige regering i 1982 fik indført i boligsikringsberegningen for 1984, udgår af loven, og at pristalsreguleringen altså genindføres.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Vedrører indregningen af betaling for varme, varmt vand samt elforbrug – altså »energiudgifterne« i beregningsgrundlaget for boligsikringsudgifterne.

Til nr. 3 og 4

Vedrører forhøjelse af maksimumsgrænserne.

Til nr. 5